

Arrest

nr. 139 832 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Koerd van origine, afkomstig uit Teheran (Iran) en beschikt u over het Iraans staatsburgerschap. U bent geen enkel Koerdisch dialect machtig. U behaalde een middelbaar diploma bouwkunde en werkte bij verschillende privébedrijven als werfleider. Uw laatste werkgever heette ingenieur H. (...). Hij was een heel religieus moslim en hij sprak regelmatig over religieuze onderwerpen met zijn werknemers. Al sinds het begin dat u met hem samenwerkte, sprak hij ook met u over de islam en poogde u te overtuigen om naar een moskee te gaan en te bidden. U hebt al vanaf het begin duidelijk gemaakt tegen hem dat u niet geloofde in de Islam en geen religie hebt. U hebt altijd uw mening kunnen uiten en hij heeft daarover nooit problemen gemaakt. U gelooft wel in God, maar u hebt geen specifieke godsdienst. U vindt dat God overal aanwezig is en dat het niet nodig is om

via het aanbidden van heiligdommen of een tussenpersoon dichter bij God te komen. Al van jongs af aan discussieerde u graag met mensen over dergelijke onderwerpen en wilde u weten welke overtuigingen mensen hebben. In de derde maand van 1388 (volgens de Perzische kalender; mei/juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) nam u naar aanleiding van de presidentsverkiezingen deel aan betogingen. Op een vrijdag in het begin van de vierde maand van 1388 (juni/juli 2009) kwamen twee personen, volgens hen gestuurd door ingenieur H. (...), aan met een auto om de werf te bezoeken. U stapte zonder enig argwaan in de wagen. Ze reden weliswaar van de werf af en blinddoekten u. U belandde in een kamer waar vier Afghanen u in elkaar sloegen. U kreeg een glas met water waarvan u in een soort van half bewustzijn belandde. U werd verkracht. U werd opnieuw wakker in één van de ondergrondse verdiepingen van de werf met uw bebloede broek naast u. U ging naar huis rond vier à vijf uur in de namiddag en ging nooit meer naar uw werk. U sloot zich af en door de shock kon u heel moeilijk eten. Een week na het incident begon u gedurende een periode van één week à 10 dagen dreigtelefoontjes te krijgen. U herkende verschillende stemmen die dreigden dat u uw mening over geloof niet meer mocht uiten als u niet wilt dat uw familie hetzelfde meemaakt en er werd u gewaarschuwd niemand over deze gebeurtenis in te lichten. Uiteindelijk nam u uw telefoon niet meer op. Eén à twee weken na het incident kreeg u van vrienden een cd met muziek van Jennifer Lopez omdat ze wisten dat u van haar muziek hield. U kende uw vrienden A. R. (...) en M. K. (...) al 7 à 10 jaar lang. A. R. (...) gaf u de cd als cadeau. Op de cd stonden naast liedjes ook foto's en filmpjes van de verkrachting. Volledig in shock gooide u de cd weg. U kon niet begrijpen welk verband uw vrienden hadden met uw belagers, hoe ze aan dit beeldmateriaal waren gekomen en waarom dit alles gebeurde. U hebt hen hierover nooit geconfronteerd. U denkt dat het misschien te maken heeft met het feit dat u uw mening over geloof openlijk uitte. Ook denkt u dat M. K. (...) achter deze daad zit omdat u ervoor gezorgd hebt dat zijn huwelijksaanzoek voor uw zus niet werd aanvaard gezien u uw familie had gewaarschuwd over zijn drugsverleden. Uw familie merkte uw slechte toestand en spoorde u aan om naar een dokter te gaan. Een algemene arts stuurde u omwille van uw maag- en darmproblemen door naar een maagspecialist. Die specialist schreef u pillen voor uw darmaandoening voor en gezien zijn vermoedens dat uw fysieke problemen het gevolg waren van psychische problemen stuurde hij u door naar een psycholoog. Met uw psycholoog kon u niet praten over de verkrachting of uw problemen. De enige behandeling die de psycholoog u gaf was een verhoging van de dosis van de pillen die hielpen voor uw maag- en darmproblemen. U leefde vier à vijf maanden heel terughoudend en nam daarom een tijdje niet deel aan de demonstraties. U nam wel deel aan verschillende protesten in 1389 (2010/2011). U maakte vaak filmpjes tijdens de demonstraties. Op 25/11/1389 (14 februari 2011) ging u zoals gewoonlijk alleen naar de demonstraties. Op het einde van de demonstraties was u op weg naar huis met uw wagen toen u twee gewonde personen zag en hen hielp om weg te komen door ze mee te nemen met uw wagen. Vervolgens werd u tegengehouden door een blokkade van agenten in burger die foto's van Moussavi in uw wagen zagen liggen. Uw wagen werd aangevallen, de ruiten werden ingeslagen en uw nummerplaat werd afgerukt. Jullie werden geholpen door omstaanders en in het tumult kon u ontkomen. U vluchtte onmiddellijk naar uw vriend B. A. (...). U werd opgebeld door uw tante die u wist te vertellen dat er de volgende ochtend bij u thuis een huiszoeking werd verricht. De autoriteiten waren naar u op zoek en namen uw computer waarop uw filmpjes van de protesten stonden en uw camera in beslag. U bleef vijf à zes dagen ondergedoken bij uw vriend B. (...). Vervolgens dook u onder in een villa van uw oom in het noorden van Iran. Via uw zus hoorde u dat uw vader een week na de huiszoeking werd meegenomen ter ondervraging over u. In de periode dat u ondergedoken leefde in het noorden werden er ook nog een aantal onbekende personen gezien in uw straat. Uiteindelijk verliet u Iran op 5/2/1390 (25 april 2011). U verliet Iran per vrachtwagen naar Turkije. Na twee en halve dag diende u 's nachts van vrachtwagen te wisselen. Vijf en halve dag later kwam u aan in België. U vroeg asiel aan in België op 4 mei 2011. Via vrienden bent u in contact gekomen met een psycholoog in België. U ging gedurende twee maanden 1 keer per week bij haar. Zij raadde u aan om over de verkrachting te vertellen op het Commissariaat-generaal. Gedurende de periode dat u bij haar op consultatie ging, poogde u zelfmoord te plegen waarvoor u werd opgenomen in een ziekenhuis. U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje); uw originele kart-e melli (nationale kaart); verscheidene werkcontracten; een filmpje van tijdens een betoging van de groene beweging waarop u te zien bent; een attest van een arts d.d. 19 november 2012 waaruit blijkt dat u van 18 november 2012 tot 20 november 2012 werd opgenomen in het ziekenhuis naar aanleiding van een zelfmoordpoging; een verklaring d.d. 20 februari 2014 van een therapeute M. M. (...) die stelt dat u bij haar in behandeling was van 31 oktober 2012 tot 20 februari 2013 omwille van een trauma opgelopen tijdens de gebeurtenissen in Iran (verkrachting); verschillende artikels over het neerslaan van de protesten en risico op vervolging voor betogers; een e-mail van uw advocaat d.d. 2 april 2014 waaruit blijkt dat hij aan therapeute M. M. (...) heeft gevraagd een uitgebreider verslag op te maken over de gegeven behandeling.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw verkrachting in Iran ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in Iran nooit naar een psycholoog bent gegaan omwille van uw problemen, maar dat u in België via vrienden wel een psychologe hebt gevonden bij wie u twee maanden therapie hebt gevolgd (CGVS I, p. 2, 7, 13-14). Geheel tegenstrijdig verklaarde u plotseling tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in Iran wel naar een psycholoog werd doorgestuurd door uw maagspecialist (CGVS II, p. 9-11). Hiermee geconfronteerd kon u louter opperen dat deze vraag u nooit werd gesteld tijdens het eerste gehoor (CGVS II, p. 18). Deze flagrante ommezwaai in uw verklaringen ondermijnt op fundamentele wijze uw verklaring in Iran te zijn verkracht, wat aan de basis zou liggen van uw bezoeken bij de maagspecialist en de psycholoog in Iran. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat het niet aannemelijk is dat een psycholoog pillen voor een darm- en maagaandoening zou voorschrijven en zou instaan voor de verhoging van de dosis van dergelijke pillen, temeer daar u door uw maagspecialist werd doorverwezen omdat vermoed werd dat uw lichamelijke klachten te wijten waren aan depressie (CGVS II, p. 11). Daarnaast uitte u zich tegenstrijdig over het moment wanneer het incident teneinde was en u werd achtergelaten. Aanvankelijk stelde u dat u werd achtergelaten laat in de namiddag en het al donker was geworden (CGVS I, p. 13). Nadien verklaarde u dat u naar huis ging om vier à vijf uur in de namiddag en bevestigde u dat het nog licht was buiten (CGVS II, p. 6). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaringen kon u louter uw laatste verklaringen herhalen, hetgeen geen afdoende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid (CGVS II, p. 19). Wat betreft uw beweerde verkrachting kunnen er vervolgens nog verschillende bevreemdende en weinig plausibele elementen worden opgemerkt die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat er op de cd die u van uw vrienden kreeg foto's stonden van de verkrachting (CGVS I, p. 11, 16). Gedurende uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal sprak u uitsluitend over het feit dat u een filmpje van uw verkrachting aantrof op de cd (CGVS II, p. 7). Toen u attent werd gemaakt op uw verschillende verklaringen, blijkt uiteindelijk dat er zowel foto's als een filmpje op de cd te zien waren (CGVS II, p. 19). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u in uw eerste gehoor nooit ofte nimmer over een filmpje hebt gesproken en u aanvankelijk - voor u werd gewezen op uw verklaringen uit uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal - tijdens uw tweede gehoor enkel melding maakte van een filmpje. Verder is het heel vreemd dat u op uw werk of met ingenieur H. (...) nooit problemen hebt gekend voor het feit dat u tegen de islam bent en u er een andere mening over religie op nahoudt, maar u opeens plotseling op de werkvloer – door onbekenden die beweren dat ze gestuurd werden door ingenieur H. (...) – op een zeer grove manier werd aangepakt en vervolgens nog dreigtelefoontjes kreeg met de boodschap dat u uw mening niet meer mag verspreiden als u niet wilt dat uw familie hetzelfde overkomt (CGVS II, p. 13-14). Vreemd is ook dat uit uw verklaringen uiteindelijk blijkt dat u niet met zekerheid kan zeggen wie u heeft aangevallen. U kunt louter vermoeden dat uw werkgever en de Iraanse autoriteiten erachter zitten omdat uw vroegere directeur nu directeur is bij de spoorwegen van Teheran (CGVS I, p. 11-12). Wat betreft de dreigtelefoontjes legde u overigens vage verklaringen af. U stelt aanvankelijk de eerste twee à drie weken heel veel telefoontjes te hebben gekregen. Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u een week na de gebeurtenis de eerste dreigtelefoon te hebben gekregen en dat u vervolgens gedurende een week à 10 dagen bestookt werd met telefoontjes. U weet niet hoeveel keer u ongeveer werd opgebeld met dergelijke bedreigingen (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p. 7-8). Bovendien zijn uw verklaringen over de betrokkenheid van uw vrienden bij deze daad weinig overtuigend en geloofwaardig. U verklaarde dat twee van uw goede vrienden op één of andere manier wel betrokken moeten zijn omdat uitgerekend zij u foto's en een film van de verkrachting bezorgden. U hebt echter geen enkele plausibele verklaring voor hun betrokkenheid. U stelt in eerste instantie dat u eigenlijk niet weet wat de juiste band is tussen de verkrachters, uw werkgever en uw vrienden en dat u steeds piekerde over wat het verband kon zijn tussen uw vrienden en uw aanvallers maar dat u uw vrienden hierover nooit rechtstreeks hebt aangesproken of benaderd (CGVS I, p. 11 en p. 16). Gevraagd waarom u dacht dat uw vrienden bij de verkrachting betrokken waren, antwoordde u ook dat u tegen uw vrienden – tegen iedereen en overal – tevens uw mening over de islam verkondigde (CGVS I, p. 16). Toen u nogmaals werd gevraagd wie van uw vrienden u dacht dat er betrokken was bij de verkrachting, opperde u plotseling een ander motief van uw vrienden om zich tegen u te kanten. U gaf abrupt aan dat u denkt dat uw vriend M. (...) mogelijks achter de hele gebeurtenis zit omdat u er in het verleden voor hebt gezorgd dat zijn huwelijksaanzoek voor uw zus werd afgewezen (CGVS I, p. 16-17). U kon zich niet herinneren wanneer u ervoor gezorgd zou hebben dat M. (...) niet met uw zus zou kunnen huwen. Uw verklaringen hieromtrent zijn weinig plausibel en coherent. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9 mei 2011 met geen woord repte over voormelde verkrachting, noch over het feit dat u zou

aangepakt zijn omdat u overal uw mening verspreidde dat u tegen de islam gekant bent of omdat M. (...) mogelijks wraakgevoelens tegenover u koesterde (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 1-5).

Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaring te zijn verkracht en bedreigd omwille van het feit dat u tegen de islam gekant bent en uw mening hierover verspreid of omdat M. (...) wraakgevoelens tegenover u koesterde. Bijgevolg kan ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig in twijfel worden getrokken.

Wat betreft uw rechtstreekse vluchtaanleiding - het feit dat u werd gezocht door de Iraanse autoriteiten omwille van uw deelname aan protesten van de groene beweging - kan worden gewezen op verschillende elementen in uw verklaringen waaruit blijkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt te worden vervolgd door uw autoriteiten. Vooreerst kan er worden gewezen op een belangrijke tegenstrijdigheid. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u uw vriend B. (...) had gestuurd naar uw ouders om te gaan kijken of er iets gaande was bij u thuis. Via B. (...) hebben uw ouders u vervolgens laten weten dat de autoriteiten bij u thuis binnengevallen waren op zoek naar u en een huiszoeking hadden verricht. U verklaarde klaar en duidelijk dat u via uw vriend met uw ouders in contact stond en dat uw vriend naar uw huis en ook naar uw grootmoeder ging om informatie te verkrijgen (CGVS I, p. 23-24). Geheel in tegenspraak verklaarde u plotseling dat u op de hoogte bleef over wat er thuis gebeurde via uw grootmoeder en tante. U stelde vervolgens expliciet dat u op de hoogte werd gebracht van de huiszoeking omdat uw tante u heeft opgebeld om te vertellen dat u niet meer naar huis mocht terugkeren omdat er een huiszoeking was verricht en u eventueel in een villa van uw oom kon verblijven (CGVS II, p. 17-18). Hiermee geconfronteerd kon u louter en alleen uw eerdere verklaringen ontkennen en geen verklaring geven (CGVS II, p. 18), hetgeen geenszins deze tegenstrijdigheid kan verantwoorden. Uw geloofwaardigheid wordt overigens verder ondermijnd door het feit dat u in eerste instantie verklaarde soms filmpjes te maken met uw gsm tijdens uw deelnames aan de demonstraties, maar dat u deze filmpjes voor u zelf maakte en geen verdere bedoelingen had (CGVS I, p. 22), terwijl u later volledig andere verklaringen aflegde door te zeggen dat u de filmpjes die u maakte doorgaf aan uw vriend die ze vervolgens op internet plaatste omdat u zelf weinig van internet kent, maar u wel wilde dat de mensen op de hoogte waren van wat er in Iran gebeurde (CGVS II, p. 3).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde problemen (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) in Iran aan te brengen. U beweerde nochtans dat u door de Iraanse autoriteiten werd gezocht, er een huiszoeking werd verricht waarbij ze uw persoonlijke computer met hierop uw foto's en filmpjes van de protesten in beslag namen en dat uw vader een week na de inbeslagname werd meegenomen ter ondervraging over de filmpjes op uw computer en wat u ermee ging aanvangen (CGVS I, p. 22-24). Anderzijds wist u niet of er een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart. U kan louter vermoeden dat er geen gerechtelijke procedure tegen u loopt omdat u niet werd gearresteerd. U hebt geen enkele informatie hieromtrent, wat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen en uw vervolging door de Iraanse autoriteiten verder op de helling zet. U beweert dat u ook niet op de hoogte bent of er convocatiebrieven op uw naam zijn toegekomen omdat uw familie u hierover geen antwoord verschaft op uw vraag. Dat uw familie u hierover niet informeert kan op zijn minst opmerkelijk genoemd worden aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u door hen wel werd geïnformeerd over de huiszoeking, de ondervraging van uw vader en het feit dat er verdachte onbekenden in uw straat gezien waren. Tot slot bent u slechts weinig op de hoogte over de omstandigheden waarin uw vader werd ondervraagd over u. Zo weet u niet door welke autoriteiten uw vader werd meegenomen en ondervraagd en bent u niet op de hoogte hoe uw vader werd behandeld. U hebt hierover geen navraag gedaan (CGVS I, p. 24 en CGVS II, p. 17). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Gelet op het geheel van bovenstaande ben ik genoopt te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van uw deelname/aanwezigheid op een demonstratie op 25/11/1389 (14 februari 2011).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben – of er niet meer naar te kunnen terugkeren – uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie geenszins. Uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing geenszins betwist. Dat u voor verschillende bouwfirma's hebt gewerkt en onder meer voor een zekere H. (...) in 1388 (2009), zoals blijkt uit de verschillende werkcontracten die u neerlegt, wordt evenmin in vraag gesteld. Deze contracten tonen echter louter en alleen uw werk aan, niets meer en niks minder. Het feit dat u te zien bent op een filmpje van een demonstratie toont uitsluitend aan dat u eens aanwezig was op een demonstratie, maar doet geen afbreuk aan het feit dat het niet geloofwaardig is dat u door uw autoriteiten omwille van uw deelname aan dergelijke protesten zou vervolgd worden. Dit bewijst evenmin dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw aanwezigheid op antiregime protesten en u hierdoor problemen zou kennen bij een terugkeer naar Iran. De brief van de therapeute vertoont vooreerst een sterk gesolliciteerd karakter. Voorts opmerkelijk is dat op de brief van uw therapeute geen Riziv-stempel of haar handtekening aanwezig is (document 4). Bovendien dient te worden opgemerkt dat attesten van een persoon, in uw geval een therapeute, die een persoon opvolgt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van de vastgestelde problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid. Het feit dat u een zelfmoordpoging ondernam, wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Het door u neergelegde attest geeft echter geen uitsluitel over de aanleiding of oorzaak van uw poging. In voormeld attest wordt enkel melding gemaakt van een dispuut met uw (toenmalige) partner. De brief van uw advocaat aan de therapeute wijzigt bovenstaande evenmin. De door u neergelegde artikels handelen niet over u persoonlijk en wijzigen evenmin bovenstaande conclusie dat er geen enkel geloof gehecht wordt aan uw verklaring problemen met de Iraanse autoriteiten te hebben gekend als gevolg van uw deelname aan demonstraties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij die de geloofwaardigheid van haar verkrachting in Iran ernstig op de helling zetten, voert verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende aan.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat zij in Iran nooit naar een psycholoog is gegaan omwille van haar problemen, maar dat zij in België via vrienden wel een psychologe heeft gevonden, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor plotseling stelt dat zij in Iran naar een psycholoog werd doorgestuurd door haar maagspecialist, beweert verzoekende partij dat tijdens het eerste gehoor niet gevraagd werd of zij in Iran naar een psycholoog is geweest. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de *protection officer* slechts kort deze vraag stelde en derhalve kan men ervan uitgaan dat verzoekende partij deze vraag niet correct heeft begrepen. Tijdens haar tweede gehoor werd dieper ingegaan op haar gezondheidstoestand en heeft verzoekende partij hieromtrent uitgebreider verteld. Zij kon toen verduidelijken dat de psycholoog die zij in Iran raadpleegde geen effectieve psychologische hulpverlening bood.

Inzake de vaststelling dat verzoekende partij zich tegenstrijdig uitte over het moment wanneer het incident teneinde was en zij werd achtergelaten, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat het duidelijk is dat “vier à vijf uur in de namiddag” overeenkomt met “laat in de namiddag”. Verder wijst verzoekende partij erop dat het in de maanden juni en juli reeds schemert in de late namiddag – zij verwijst desbetreffend naar een document inzake de zonsondergang in juni/juli 2009 dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 4) – en dat er sprake kan zijn van een atmosfeer die zowel gecategoriseerd kan worden als licht en donker. Tijdens beide gehoren verklaarde verzoekende partij wat zij ervaren heeft. Het feit dat zij schemerlicht de ene keer omschrijft als “het was nog licht buiten” en tijdens een later gehoor als “het was reeds donker” kan haar niet verweten worden.

2.2.3.2. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot het al dan niet raadplegen van een psycholoog in Iran, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk aangegeven heeft nooit een psycholoog in Iran te hebben geraadpleegd (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2014, p. 13). De *post-factum* uitleg van verzoekende partij dat zij de vraag niet correct begrepen zou hebben – hetgeen nergens uit het gehoorverslag blijkt – daar deze slechts kort werd gesteld, kan geenszins overtuigen. De vastgestelde tegenstrijdigheid met haar latere verklaringen tijdens haar tweede gehoor blijft dan ook onverminderd overeind.

Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Van verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij duidelijk kan weergeven welke de omstandigheden waren bij haar achterlating. Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij tijdens haar eerste gehoor stelt dat het al laat in de namiddag was en dat het al donker geworden was toen zij werd vrijgelaten (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2014, p. 13), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor stelt dat dat zij naar huis ging om vier à vijf in de namiddag en bevestigde dat het nog licht was buiten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 6). De uitleg van verzoekende partij dat het op het moment dat zij werd achtergelaten schemerde, waaromtrent zij als bijlage bij haar verzoekschrift een document voegt inzake de zonsondergang in juni/juli 2009 (bijlage 4), volstaat geenszins om te verklaren dat verzoekende partij de ene keer uitdrukkelijk stelt dat het reeds donker geworden was en de andere keer aangeeft dat het nog licht was buiten gezien het uiterst diametraal karakter van beide begrippen.

2.2.4.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat er op de cd die zij van haar vrienden kreeg foto's stonden van de verkrachting, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor uitsluitend sprak over het feit dat zij een filmpje van haar verkrachting aantrof op de cd, stelt verzoekende partij dat het geenszins een tegenstrijdigheid betreft en wijst zij erop dat zij tijdens haar tweede gehoor onmiddellijk verduidelijkt heeft dat het zowel om filmpjes als foto's gaat. Bovendien dient er rekening te worden gehouden met het gegeven dat zij een zeer traumatische ervaring heeft

meegemaakt. Het kan verzoekende partij dan ook niet worden kwalijk genomen dat, wanneer zij over deze gebeurtenis spreekt, zij soms spreekt over foto's en vervolgens over filmpjes. Beide stonden immers op de cd. Het vertellen over deze traumatische ervaring was voor haar niet gemakkelijk en zij lette niet zozeer op wat voor haar slechts aanvoelde als details. Verwerende partij kan bezwaarlijk haar weigeringsbeslissing baseren op dergelijk klein verschil in de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad herhaalt evenwel dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, daar in redelijkheid kan worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, en ongeacht de traumatische ervaring, een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Uit de door verzoekende partij aangebrachte medische attesten blijkt voorts nergens dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Derhalve kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen zou afleggen omtrent de inhoud van de cd. Daar waar verzoekende partij overigens opmerkt dat zij tijdens haar tweede gehoor onmiddellijk opgemerkt zou hebben dat de cd zowel foto's als een filmpje van haar verkrachting bevatte, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij pas wanneer zij op het einde van haar tweede gehoor geconfronteerd wordt met het gegeven dat zij tijdens haar eerste gehoor enkel melding maakte van foto's van haar verkrachting, en niet van een filmpje, verklaart dat de cd zowel foto's als een filmpje van haar verkrachting bevatte (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 19). Wanneer haar eerder tijdens haar tweede gehoor werd gevraagd of de cd nog iets anders bevatte dan het filmpje van haar verkrachting, stelt zij louter dat de cd ook liedjes bevatte en maakt zij geen enkele melding van eventuele foto's op de cd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 7). Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherente verklaringen, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaring van verzoekende partij te zijn verkracht en bedreigd omwille van het feit dat zij tegen de islam gekant is en haar mening hierover verspreid of omdat M. wraakgevoelens tegenover haar koesterde.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het vreemd acht dat uit de verklaringen van verzoekende partij uiteindelijk blijkt dat zij niet met zekerheid kan zeggen wie haar heeft aangevallen en dat verder haar verklaringen over de betrokkenheid van haar vrienden bij deze daad weinig overtuigend en geloofwaardig zijn, onderstreept verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij geblinddoekt werd, gedrogeerd en bij bewustzijn kwam in een kelderverdieping van de werf waar zij werkte. Het is dan ook meer dan logisch dat zij niet met zekerheid een dader kan aanwijzen. Evenmin kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij het motief van de daders zou kennen, daar zij niet weet wie de effectieve daders waren, noch wat hun gedachtegang was. Naar aanleiding van de ontvangen dreig telefoons en de cd heeft zij evenwel enkele vermoedens hieromtrent kunnen ontwikkelen. Het feit dat zij twee mogelijke verklaringen voor haar verkrachting geeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet. Verzoekende partij kan louter vermoeden dat haar geloofsvulling of een eerder conflict met een voormalige vriend de aanleiding vormde voor de verkrachting.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat het bevreemdend is dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar eerste gehoor aangeeft dat haar belagers zeiden dat ze gestuurd waren door ingenieur H. (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2014, p. 11), terwijl later uit haar verklaringen uiteindelijk blijkt dat verzoekende partij niet met zekerheid kan zeggen wie haar heeft aangevallen en louter kan vermoeden dat haar werkgever en de Iraanse autoriteiten erachter zitten omdat haar vroegere directeur nu directeur is bij de spoorwegen van Teheran (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2014, p. 11-12).

Verder is de Raad van oordeel dat de incoherente en weinig plausibele verklaringen van verzoekende partij omtrent de betrokkenheid van haar vrienden bij haar verkrachting verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 februari 2014 als volgt:

"(...)

Ik probeerde (...) uit te zoeken wat het verband was tussen die twee zaken maar ik wilde het niet rechtstreeks vragen (...). (...) ik was aan het kijken wat de verbanden tussen de personen konden zijn,

ik was zodanig aan het piekeren dat ik altijd thuis zat naar de muren te staren. Bij mijn vrienden vertelde ik altijd over islam, (...) mijn bevindingen aan hen, achteraf dacht ik, misschien is er toch een verband tussen al die gebeurtenissen.

- waarom dacht u dat uw vrienden daarbij eigenlijk betrokken waren?

Ik zei het toch dat ik altijd overal over mijn overtuigingen sprak, wat ik vond van islam, wat ik vond van bidden, (...), ik zei dat ik niet in een religie geloofde (...).

- Wie dacht u dat er bij betrokken was, wie van uw vrienden?

Ik denk M. K. (...).

- A. (...) niet, alleen M. (...)?

Ik kreeg van A. (...) die foto's, maar ik vermoedt dat M. (...) erachter zit.

- waarom denkt u dat?

Ik wist één en ander over M. (...) zijn verleden, en alles bij elkaar, ben ik tot het resultaat gekomen dat dit door hem moest gebeurd zijn, misschien is het niet correct en misschien wel, ik weet het niet.

- leg me dan nog eens concreet uit, waarom denkt u dat het M. (...) is?

Hij was een vriendje van mijn zus geweest en ik heb er een stok tussen gestoken, ze mochten geen contact hebben, hij heeft dan een huwelijksaanzoek gedaan en we hebben het niet aanvaard.” (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2014, p. 16). Het is geheel incoherent dat verzoekende partij eerst stelt te vermoeden dat haar vrienden bij haar verkrachting betrokken zijn omdat zij ook aan haar vrienden haar mening over de islam verkondigde en onmiddellijk hierna plots aangeeft te vermoeden dat alleen M. betrokken was bij haar verkrachting en dit omdat zij er in het verleden voor heeft gezorgd dat zijn huwelijksaanzoek aan haar zus werd afgewezen. Dat verzoekende partij louter een opsomming gaf van verschillende mogelijke verklaringen voor de betrokkenheid van haar vrienden bij haar verkrachting, blijkt niet uit de neerslag van haar verklaringen tijdens dit gehoor.

2.2.6.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat wat betreft de rechtstreekse vluchtaanleiding van verzoekende partij – het feit dat zij werd gezocht door de Iraanse autoriteiten omwille van haar deelname aan protesten van de groene beweging – uit verschillende elementen in haar verklaringen blijkt dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt te worden vervolgd door haar autoriteiten, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de manier waarop verzoekende partij op de hoogte bleef over wat er bij haar thuis gebeurde, dat deze tegenstrijdigheid te verklaren is door het niet voldoende uiteenzetten van de feiten en wijst zij erop dat het moeilijk is om te vertellen over traumatische gebeurtenissen. In haar verzoekschrift legt verzoekende partij uit dat haar vriend B. in contact stond met haar familie, waaronder haar tante. Het nieuws over de huiszoeking en over de ondervraging van haar vader is via haar tante tot bij B. en vervolgens verzoekende partij zelf geraakt. Haar vriend B. trachtte zoveel mogelijk informatie te verzamelen via tussenpersonen. Het is uiteindelijk de tante van verzoekende partij geweest die het nieuws over de huiszoeking meedeelde aan haar vriend B.. Nadat verzoekende partij verder gevlucht was, naar het noorden van Iran, bleef zij in contact staan met haar tante en grootmoeder.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de manier waarop zij op de hoogte bleef over wat er bij haar thuis gebeurde toen zij ondergedoken was bij haar vriend B., tracht te verklaren door de uitleg dat het voor haar moeilijk is om te vertellen over traumatische gebeurtenissen, wijst de Raad er opnieuw op dat, gelet op de op verzoekende partij rustende medewerkingsplicht, van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat belangrijke gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Tijdens haar eerste gehoor verklaart verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij haar vriend B. naar haar ouders had gestuurd om te gaan kijken of er iets gaande was bij haar thuis en dat haar ouders haar vervolgens via haar vriend B. hadden laten weten dat de autoriteiten bij haar thuis waren binnengevallen op zoek naar haar en een huiszoeking hadden verricht. Ook ging haar vriend B. naar haar grootmoeder teneinde informatie te verkrijgen (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2014, p. 23-24). Het is dan ook geheel tegenstrijdig met deze eerdere verklaringen wanneer verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor beweert dat zij op de hoogte bleef over wat er thuis gebeurde via haar grootmoeder en tante en dat zij op de hoogte werd gebracht van de huiszoeking door haar tante die haar had opgebeld (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 17-18). De uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar tante het nieuws over de huiszoeking heeft meegedeeld aan haar vriend B. en dat deze laatste het vervolgens aan verzoekende partij heeft verteld, betreft een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij inzake de vastgestelde incoherentie in de verklaringen van verzoekende partij over de filmpjes die zij maakte met haar gsm tijdens haar deelnames aan de demonstraties, door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7.1. Inzake de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet wist of er een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart en dat zij slechts weinig op de hoogte is over de omstandigheden waarin haar vader werd ondervraagd over haar, betoogt verzoekende partij dat het niet onlogisch is dat zij niet over deze informatie beschikt. Zij wil immers liever geen vragen stellen aan haar familie teneinde deze te beschermen. Tenslotte heeft haar familie reeds veel te verwerken gehad. Bovendien leeft verzoekende partij nog steeds met het schuldgevoel dat zij haar familie in het verleden reeds in gevaar bracht en is zij bang dit weer te doen. Hoewel verzoekende partij zich momenteel veilig in België bevindt, geldt dit niet voor haar familie. Zij kunnen nog steeds te maken krijgen met de Iraanse autoriteiten of de daders die reeds de familieleden van verzoekende partij bedreigd hebben. Verder wijst verzoekende partij er nog op dat het ontbreken van een gerechtelijk onderzoek geen garantie vormt op het veilig kunnen terugkeren naar Iran. Er zijn immers verschillende niet-officiële kanalen die verzoekende partij kunnen vervolgen.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen huidige situatie beter in te schatten. Het zich niet terdege informeren via familie, met wie zij verklaart nog contact te hebben (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2014, p. 4), over de stand van zaken, wat wijst op een desinteresse, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De *post-factum* verklaring van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij liever geen vragen wil stellen aan haar familie teneinde deze niet in gevaar te brengen is bovendien tegenstrijdig met haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat verzoekende partij wel aan haar familie heeft gevraagd of er convocatiebrieven voor haar zijn toegekomen (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 14/02/2014, p. 26). Daarenboven wijst de Raad erop dat ook eventueel via derden, mogelijks middels een advocaat, getracht kan worden de nodige informatie te verwerven teneinde de huidige situatie in het land van herkomst beter te kunnen inschatten. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat, daargelaten de vraag of de bewering van verzoekende partij dat indien zij zou vernemen dat er geen gerechtelijk onderzoek tegen haar werd opgestart dit geen garantie is voor haar veiligheid bij een eventuele terugkeer correct is, deze redenering niet wegneemt dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij zich terdege zou informeren naar de verdere evolutie van haar situatie in haar land van herkomst, daar indien zij zou vernemen dat een gerechtelijk onderzoek tegen haar werd gestart dit een bekrachtiging uitmaakt van de door haar voorgehouden vrees om naar haar land van herkomst terug te keren.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat zij er niet in geslaagd is ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van haar beweerdde problemen in Iran aan te brengen, wijst op de gedeelde bewijslast tussen de asielzoeker en de asielinstanties, wijst de Raad erop dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft zij haar land van herkomst verlaten omwille van de problemen met de Iraanse autoriteiten en dit om reden van haar deelname aan protesten van de groene beweging – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken van de door haar beweerdde problemen in Iran (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) te verzamelen. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen.

2.2.9.1. Verzoekende partij voert verder in haar verzoekschrift nog aan dat verwerende partij nergens in haar motivering rekening houdt met haar specifieke situatie. *In casu* heeft verzoekende partij een zeer traumatische ervaring meegemaakt, met name de verkrachting in 2009. Zij kent een moeilijk verwerkingsproces en naar aanleiding van de gebeurtenis heeft zij zelfs een zelfmoordpoging ondergaan. Verzoekende partij wijst erop dat dergelijke traumatische ervaringen vaak tot PTSS leiden (bijlage 5 bij het verzoekschrift) en stelt dat zij aan deze aandoening lijdt. Hierdoor is het voor haar dan ook niet evident om een weggedrongen gebeurtenis coherent en chronologisch uiteen te zetten. De vermeende eigenaardigheden en tegenstrijdigheden kunnen dan ook hierdoor verklaard worden. Met deze medische situatie van verzoekende partij werd door verwerende partij op generlei wijze rekening gehouden.

2.2.9.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat, wanneer aan verzoekende partij werd gevraagd haar asielrelaas uiteen te zetten, zij in staat bleek op spontane wijze, precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Nergens wordt door verzoekende partij of haar raadsman melding gemaakt van psychologische problemen waardoor zij zich niet zou kunnen concentreren. Verder blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte medische attesten nergens dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Evenmin brengt verzoekende partij enig medisch attest aan waaruit zou blijken dat zij aan PTSS zou lijden en beperkt zij zich hieromtrent tot het aanbrengen van algemene informatie over deze psychische aandoening (bijlage 5 bij haar verzoekschrift). Verzoekende partij toont dan ook op geen enkele wijze aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden in haar verklaringen te wijten zijn aan haar geestestoestand.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat met de door haar aangebrachte documenten geen rekening werd gehouden, bemerkt de Raad dat verzoekende partij met deze opmerking voorbijgaat aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing omtrent deze documenten: *“De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie geenszins. Uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing geenszins betwist. Dat u voor verschillende bouwfirmas hebt gewerkt en onder meer voor een zekere H. (...) in 1388 (2009), zoals blijkt uit de verschillende werkcontracten die u neerlegt, wordt evenmin in vraag gesteld. Deze contracten tonen echter louter en alleen uw werk aan, niets meer en niks minder. Het feit dat u te zien bent op een filmpje van een demonstratie toont uitsluitend aan dat u eens aanwezig was op een demonstratie, maar doet geen afbreuk aan het feit dat het niet geloofwaardig is dat u door uw autoriteiten omwille van uw deelname aan dergelijke protesten zou vervolgd worden. Dit bewijst evenmin dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw aanwezigheid op antiregime protesten en u hierdoor problemen zou kennen bij een terugkeer naar Iran. De brief van de therapeute vertoont vooreerst een sterk gesolliciteerd karakter. Voorts opmerkelijk is dat op de brief van uw therapeute geen Riziv-stempel of haar handtekening aanwezig is (document 4). Bovendien dient te worden opgemerkt dat attesten van een persoon, in uw geval een therapeute, die een persoon opvolgt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van de vastgestelde problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid. Het feit dat u een zelfmoordpoging ondernam, wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Het door u neergelegde attest geeft echter geen uitsluitel over de aanleiding of oorzaak van uw poging. In voormeld attest wordt enkel melding gemaakt van een dispuut met uw (toenmalige) partner. De brief van uw advocaat aan de therapeute wijzigt bovenstaande evenmin. De door u neergelegde artikels handelen niet over u persoonlijk en wijzigen evenmin bovenstaande conclusie dat er geen enkel geloof gehecht wordt aan uw verklaring problemen met de Iraanse autoriteiten te hebben gekend als gevolg van uw deelname aan demonstraties.”* Dat verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de door verzoekende partij aangebrachte documenten, kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.11. Wat betreft het door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde medisch attest van een dokter in Iran (bijlage 3), merkt de Raad vooreerst op dat desbetreffend document een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de

voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 18) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 14 februari 2014 en 20 mei 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overmatig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT